

РЕШЕНИЕ

№ 4073

гр. София, 17.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **11289** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на М. М. М. срещу решение № 1555/5.10.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, с което е потвърден ревизионен акт /РА/ №Р-22220420007789-091-001/27.07.2021 г., с който са установени в негова тежест допълнително задължения за за 2014 г., за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данък върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ в размер на 2651,74 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 1 680,01 лв.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт е незаконосъобразен и необоснован. Твърди, че в хода на ревизионното производство са направени редица неверни фактичеки констатации, които са и довели до неправилни корекции на финансовите резултати. Не са взети предвид представените от жалбоподателя доказателства. В тежест на ревизиращите органи е да докажат своите твърдения, както и да обсъдят всички представени доказателства. Ето защо моли да се отхвърли жалбата. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП моли да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в обжалваното решение. Претендира разноски.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и

доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта.

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и пред компетентния административен съд, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Относно фактите.

Със заповед за възлагане на ревизия №Р-22220420007789-020-001/11.12.2020 г., изменена със заповед №Р22220420007789-020-002/12.02.2021 г., издадени от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със заповед №РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на М. М. М. за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчните периоди от 01.01.2014 г. до 31.12.2015 г.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад /РД/№-22220420007789-092-001/26.03.2021 г., срещу който жалбоподателят е подал по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК писмено възражение, вх. №59-00-193#3/13.05.2021 г. Възражението е разгледано при издаване на ревизионния акт и преценено като неоснователно.

Ревизионното производство е приключило с РА №Р-22220420007789-091-001/27.07.2021 г., издаден от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и П. П. Б.-Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен по електронен път на 29.07.2021 г.

С ревизионния акт за 2014 г. са установени допълнително задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 2 651,74 лв. и лихви за забава в размер на 1 680,01 лв.

Ревизията е първа за спорните периоди и видове задължения.

Ревизията е предшествана от извършена проверка за съпоставка на имуществото и доходите на физическото лице, приключила с протокол №ПФ-22220420000067-073-001/01.03.2021 г.

След преценка и анализ на събраните документи в хода на ревизията е направен извод, че М. М. М. е местно лице по смисъла на чл. 4 от ЗДДФЛ и като такава, съгласно чл. 6 от същия закон, е задължено за данъци върху придобити доходи от източници в Република България и чужбина. М. М. М. е женен, с едно дете под 18 годишна възраст, родено на 25.09.2012 г. На съпругата – В. Н. Х.-М. също е извършена ревизия по ЗДДФЛ с идентичен предмет и обхват, приключила с издаването на РА №Р-22220420007788-091-001/27.07.2021 г., оспорен пред по-горестоящата инстанция.

При извършената съпоставка на доходите и разходите е направен извод, че през 2014 г. жалбоподателят е получил доходи от трудови и извънтрудови правоотношения в общ размер на 6 668,08 лв., обезщетения от НОИ – 272,54 лв.; дарение от баща си в размер на 10 000,00 лв., заем от физическо лице размер на 5000,00 лв., лихва по депозит 621,79 лв. Същевременно, извършените за периода разходи възлизат на сумата от общо 31 445,47 лв., подробно описани на стр. 11 от РД, като от тях най-голям дял имат разходите за издръжка и живот и предоставени средства на съпругата му – 25 000,00 лв.

В хода на ревизията задълженото лице е декларирало начална разполагаема сума в

брой към 01.01.2014 г. в размер 35 000,00 лв. и салдо по банкови сметки в размер на 9 599,25 лв. При ревизията е установена наличност на парични средства по банковите сметки на жалбоподателя в размер на 16 023,75 лв. в началото на периода и 6 129,05 лв. в края. Тъй като посоченият размер на началната разполагаема сума в брой е преценен като недоказан, за налична към 01.01.2014 г. е приета сумата от 5 000,00 лв. С оглед изложеното и предвид направената в таблична форма /стр. 11-13 от РД/ съпоставка на декларираните/получени доходи и извършените разходи и придобито имущество е констатирано несъответствие /недостиг на парични средства/ в размер на 26 277,31 лв.

С оглед установено превишение на имуществото и направените разходи над получените и декларираните от М. М. М. доходи за 2014 г. органите по приходите са приели, че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК, а именно „декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период“.

В хода на ревизията на основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК, на 15.02.2021 г., на жалбоподателя е връчено уведомление по реда на чл. 124 от ДОПК с изх. №Р22220420007788-139-001/11.02.2021 г., че данъчна основа за облагане с данък върху доходите ще бъде определена по реда на чл. 122 – 124а от ДОПК. Предоставен е 14-дневен срок за вземане на становище и представяне на доказателства. В определения 14-дневен срок жалбоподателят е представил декларации по чл. 124, ал. 3 от ДОПК за 2014 г. и 2015 г.

Предвид изложеното по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК е определена за 2014 г. данъчна основа за облагане в размер, отговарящ на установения недостиг на парични средства /превишение на имуществото и разходите на декларираните доходи/, квалифицирана като доход от други източници.

На основание чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2014 г. е установено задължение за данък върху данъчната основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 3 392,00 лв., в това число допълнително начислен данък в размер на 2 651,74 лв. и лихви за забава в размер на 1 680,01 лв.

При обжалване пред по-горестоящата инстанция е прието, че е правилно определена разполагаемата сума в брой към началото на ревизирания период /01.01.2014 г./ - от 5 000,00 лв. Прието е, че са кредитирали благоприятните за жалбоподателя твърдения, че жалбоподателят е получил от баща си преди първия ревизиран период суми в размер на 50 000,00 лв. – 60 000,00 лв., спестени от пенсии и трудови доходи през последните 5 години. Направен е този извод доколкото представеното копие на банково извлечение от сметка №[банкова сметка] на М. М. М. /баща на жалбоподателя/ в ТБ [фирма], офис С., за периода от 06.01.2009 г. до 31.12.2013 г. установява, че бащата е получавал доходи от трудово възнаграждение от [фирма] в размер, ненадвишаващ 1 000,00 лв. месечно. Същите са били теглени своевременно от ПОС терминал /банкомат/ на траншове от 100,00 лв., 200,00 лв., 400,00 лв., като салдото по банковата сметка през по-голямата част от периода на представеното извлечение е минимално. Най-голямата сума /салдо/, генерирана по банковата сметка, е към 06.11.2011 г. – 11 533,55 лв., формирана от направен превод на заплати от [фирма] в размер на 9 580,44 лв. От наличността в размер на 11 533,55 лв., от М. М. М., са изтеглени на 12.10.2011 г. – 2 000,00 лв. и на 18.10.2011 г. 3 000,00 лв. След тази

дата тегленията на терминал /АТМ/ са от порядък на 200,00 лв. – 400,00 лв. Крайното салдо по сметката към 31.12.2013 г. е в размер на 83,13 лв.

Следователно недоказано е прието твърдението на задълженото лице, че за периода от 2009 г. до 2013 г. баща му е спестил сума, надхвърляща 50 000,00 лв., която му е представил преди началото на първия ревизиран период – 2014 г., поради което правилно не е било кредитирано от органите по приходите. Следва да се отбележи, че от бащата на жалбоподателя – М. М. М., през 2014 г., са дарени /преведени по банков път/ 10 000,00 лв., които са намерили отражение в приходната част на изготвената за периода съпоставка на доходите и разходите на жалбоподателя.

По делото е прието заключение по извършена ССЕ. Вещото лице е дала следното заключение: Размерът на приходите на М. М. М. през периода 2009 г. – 2013 г. са в размер на 48 189,46 лв. Те са формирани от изплащана работна заплата от [фирма], обезщетения, плащане от доброволен пенсионен фонд „Ай Ен Д.”, пенсия за осигурителен стаж и възраст. По години приходите са в следните размери:

ОБЩО ПРИХОДИ	
2009 г.	8964,73
2010 г.	12954,58
2011 г.	20513,70
2012 г.	1906,45
2013 г.	3850,00
	48189,46

Не може да се определи каква сума е имал възможност М. М. М. да предостави на трети лица в края на 2013 г. Няма данни за домакинството на лицето, от колко човека се състои. Членовете на домакинството какви доходи имат. Къде живее – в апартамент, под наем, къща с двор, на село и т.н. Домакинствата са с различен брой хора. Едни дават повече пари за храна, други за техника, трети за образование и т.н. Едни имат по-големи разходи за ток, други за вода, трети за отопление и т.н. Наличността по банковите сметки на М. М. М. на 01.01.2014 г. е 16 023,75 лв.

НАЧ.С. ПО БАНКОВИ СМЕТКИ 2014 г.	
описание	нач.са.
У. Б.	0,22
СЖ Е.	0,00
Интерн.А. банк депозит	5000,
Интерн.А. банк	80,5
О. АД	0,00
П.	798,0
П. срочен депозит	10144

16023,75

Получените приходи от жалбоподателя през 2014 г. са в размер на 23 693,40 лв.

ПРИХОДИ 2014 Г.		
описание	дата	
трудови възнагр.	общо	
обезщетения		
извънтрудови		
превод от М.	13.04.2014	
заем	20.08.2014	
лихва по депозит	02.10.2014	
превод Ziegenbalg	06.03.2014	
превод Г.	28.04.2014	
превод Г.	16.05.2014	
лихва по депозит		
лихва по депозит		

Извършените разходи от жалбоподателя през 2014 г. са:

РАЗХОДИ 2014 Г.	
описание	сума
теглени в брой	17960,64
такси теглене и банкови такси	50,04
плащания ПОС	1389,71
застраховка	91,74
предоставени ср-ва	10000,00
данък лихва	53,73
плащания ПОС	1662,20
почивка в Гърция	293,37
такса	31,63
	31533,06

Разликата между получените доходи и направените разходи за 2014 г. от М. М. е – 26

194,96 лв., т.е. разходите надвишават получените доходи /21 023,75 + 23 693,40 – 31 533,06 – 39 379,05/.

ПАРИЧЕН ПОТОК НА М. М. ЗА 2014 Г.

ПАРИЧЕН ПОТОК НА М. М. ЗА 2014 Г.			
и	постъпления	разходи	Налични парични средств
			33250,00
			6129,05
	6580,03		
	360,59		
	15000,00		
	1130,99		
	621,79		
		31533,06	
	23693,40	31533,06	39379,05

Допускайки, че М. М. М. е предоставил на М. М. М. половината от сумата на приходите си за периода 2009 – 2013 г., а именно сумата 24 095,00 лв. /48 189,46 : 2/, разликата между приходите и разходите на жалбоподателя за 2014 г. става -2 099,96 лв. /26 194,96 – 24 095,00/. Недостигът от парични средства в края на 2014 г. на жалбоподателя би се получил в размер на 2 099,96 лв. Размерът на получаваната пенсия от М. М. М. е бил: от 01.09.2011 г. – 01.04.2013 г. - 700,00 лв. От 01.04.2013 г. - 770,00 лв. От 01.07.2014 г. – 840,00 лв.

Вещото лице представи и допълнение към основното заключение, от което е видно, че сума от 8400 лв. не е била отразена за м. август 2012 г. Това е сума, получена като пенсия/добавки, видно от издаденото удостоверение от НОИ от 11.3.2022 г. На стр. 8 са посочени приходите от пенсия за периода март 2012-декември 2013 г. Общо приходите за периода 2009 г. – 2013 г. възлизат на 64 596,46 лв., разделени на 60 месеца или общо се получават приходи от 1076,61 лв. месечно.

Предвид така установеното съдът намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган – този, който е възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 от

ДОПК, както и т.р. №5/13.12.2016г. на Върховния административен съд по т.д. №10/2016г. Актът е подписан с електронен подпис, като са представени документи, както и диск, от които се установява наличието на такъв, както и подписването на акта от издалия го орган.

Относно спазването на процесуалните правила. При служебната проверка по чл.160 ал.2 от ДОПК, съдът НЕ констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

При преценката по реда на чл. 160, ал. 1 ДОПК настоящият състав намира, че при издаване на РА са спазени процесуалните и материалните норми при издаването му.

Съгласно чл. 122, ал. 1 ДОПК органът по приходите може да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ал. 2 основа, при наличието на някое от лимитативно изброените в същата разпоредба обстоятелства. В случая е прието за установено несъответствие на имущественото състояние на ревизираното физическо лице и направените от него разходи, с декларираните и получени доходи, което съставлява основание по чл. 122, ал. 1, т. 7 ДОПК за провеждане на ревизията по особения ред – така, както е прието от органите по приходите. По силата на чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ размерът на данъка се определя, като общата годишна данъчна основа по чл. 17 се умножи по данъчна ставка 10 на сто. По силата на чл. 123, ал. 1, т. 2 ДОПК разходите, които съществено превишават приходите/доходите на лицето представляват облагаем доход. Този облагаем доход се включва в общата годишна данъчна основа, върху която се определя размерът на данъка по чл. 48, ал. 1 ЗДДФЛ.

Нормата на чл. 124, ал. 2 от ДОПК въвежда презумпция, според която в производството по обжалване на ревизионния акт при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така в тежест на органите по приходите е да установят наличието на основание за облагане по аналог, а в тежест на ревизираното лице е да установи, при условията на пълно насрещно доказване, твърдените от него факти, с които се опровергават фактическите констатации в акта и да обори въведената от закона презумпция.

В процесния случай, видно от установеното по-горе, съдът намира, че действително следва да се направи извод, че е налице съществено превишение на разходите над приходите за процесния период, което води до извод за несъответствие между имущественото и финансовото състояние на лицето и установените доходи - обстоятелство по чл. 122, ал. 1, т. 7 ДОПК. Настоящият състав намира за доказано наличието на посочените в РА предпоставки по чл. 122, ал. 1, т. 7 ДОПК, доколкото безспорно се установява съществено превишение на разходите за процесния период над получените приходи при извършената съпоставка между тях. В този смисъл са и констатациите от заключението по ССЕ – т. 6, съгласно което разликата между получените доходи и направените разходи за 2014 г. е отрицателна величина: -21194,96 лв.

Същевременно, тези доказателствени изводи не се опровергават от събраните по делото други доказателства. Основната защитна теза на жалбоподателя е свързана с това, че не следва да се взема предвид приетата за първоначално разполагаема сума от 5000 лв. в началото на процесния период, а следва да се приеме по-голяма сума, дарена от неговия баща.

За установяване на неговите приходи следва да се цени заключението по ССЕ – основно и допълнително, от което се установяват годишните приходи на бащата на

жалбоподателя. За същия период, видно от допълнителното заключение по ССЕ се установява, че за 2012 г. бащата на жалбоподателя е имал 13106,45 лв. приходи, а за 2013 г. – 9030 лв. Действително, следва да се направи извод, че бащата е имал по-големи приходи от необходимия за издръжка минимум. При извършена справка на сайта на Националния статистически институт се установява, че са публикувани годишни средностатистически разходи за част от периода – 2012 г. и 2013 г., както следва: за 2012 г. – 4058 и за 2013 г. – 4466 лв. средно на лице. Преди 2012 г. не са публикувани данни.

Същевременно обаче не са ангажирани доказателства за това в какво домакинство е живеел той, както и за действително извършените от това лице разходи. На следващо място, следва да се кредитира установеното от движението на банковите сметки, по които са постъпвали доходите от работна заплата и пенсия на бащата на жалбоподателя, като действително се установява, че за периода 2009-2013 г. средно месечният доход е бил 1076,61 лв., но средствата от тези банкови сметки са били изтегляни регулярно, значително преди началото на процесния период. Само през 2011 г. са били теглени суми от по 2000 и 3000 лв. Същевременно, при изготвяне на ревизията е съобразено дарената и преведена по банков път сума от 10000 лв. Ето защо и не може да се приеме за доказано, че бащата на жалбоподателя му е дарил сумата от 50 000 лв., с която да е разполагал той в брой в началото на процесния период – 1.1.2014 г.

Предвид изложеното съдът намира, че от страна на жалбоподателя не бе установено, при условията на пълно и главно доказване, че установият от ревизионните органи недостиг е именно от дарения от неговия баща; не са представени други доказателства за установяване произхода на този недостиг. Ето защо следва да се приече, че са били налице предпоставките на чл. 122, т. 7 ДОПК. По разноските. На основание чл. 161 ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредбата за адвокатските възнаграждения ответникът дължи на жалбоподателя направените разноски, които, следва да се определят на 533,22лв., предвид материалния интерес 4 331.75 лв.

Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. М., ЕГН [ЕГН] срещу ревизионен акт /РА/ №Р-22220420007789-091-001/27.07.2021 г., потвърден решение № 1555/5.10.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, като са установени допълнително задължения за за 2014 г., за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от **Закона за данък върху доходите на физическите лица** в размер на 2651,74 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 1 680,01 лв.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на М. М. М., ЕГН [ЕГН] сумата от 533,22 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 34,65 лв. При неизпълнение на указанията жалбата следва да бъде върната.

СЪДИЯ: